

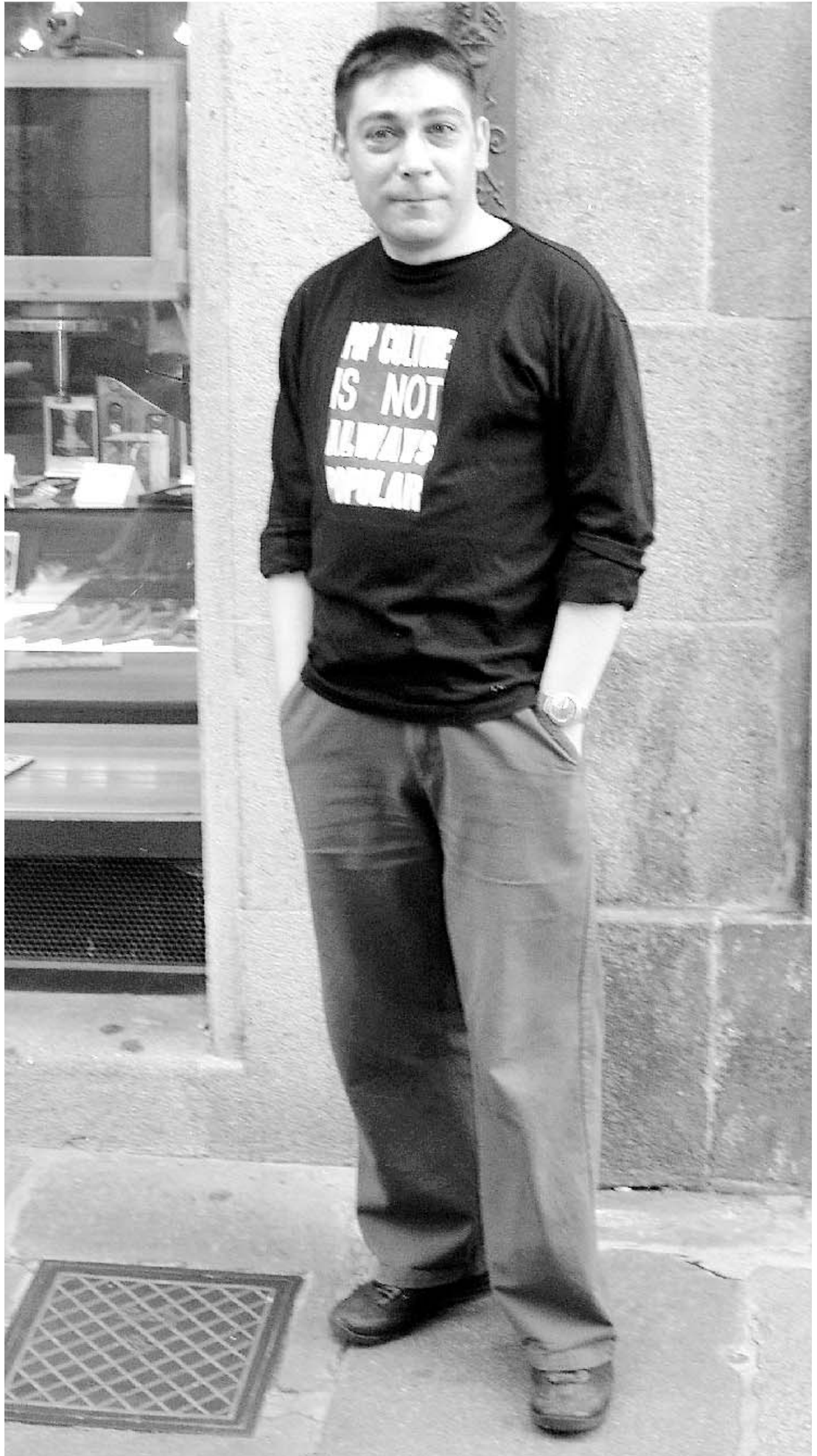
REVISTA
DAS
LETRAS

17 AGOSTO DO 2004 - NÚMERO 124

Charivari. Germán Sierra

Coordinación: A. R. López e Saedra Nolla.
Deseño: Signum. Maquetación: Antón López. Fotografías: Chico Mirás. Correo: maregallia-hoxe.com

2 | **rDL**
Galicia Hoxe 05/08/04

Germán Sierra (Compostela, 1960) revelouse a finais dos anos noventa como un dos escritores en castelán que mellor esculcaban as claves da sociedade contemporánea con ironía e humor, armas estas das que se serviu para tinxir a traxedia da súa visión con todo tipo de desfrutes literarios. Desde entón, Sierra debuxa unha traxectoria na que, amais de incursións esporádicas na lingua galega, brilla a súa capacidade para demerxerse nos labirintos da postmodernidade procurando ir máis alá: probablemente en Germán Sierra se debuxan, como en moi poucos narradores españois da súa xeración, eses elementos que a moitos críticos os levou a falar, diante da súa obra, da “trans-

Ironía contra a traxedia

modernidade”, ese espazo fundido onde conviven no seu esplendor dúas correntes literarias ata agora antagónicas. Proba da súa habilidade e da súa capacidade para verter rexistros, incluso na poesía, como fixo para o cedé-poema ‘Ulloa son’ do proxecto Batiscafo, son as narracións recollidas en ‘Alto voltaje’, a súa obra máis recente, unha galería de personaxes que achegan ó lector o Germán Sierra máis desinhibido e humorístico. Revista das Letras, suplemento no que colabora habitualmente, publica hoxe o adianto da súa próxima novela, unha inédita versión galega realizada especialmente para este número.

“Cada vez é máis difícil definir o que é a literatura: é un concepto moito máis amplo do que pensamos e está máis relacionado con outras formas de coñecemento, coas outras artes, coa ciencia”. “Para min escribir é un experimento: Unha forma de intentar coñecer a realidade contemporánea”. “A nova narrativa sempre existe e nestes momentos, con tantos cambios sociais e tecnolóxicos tan importantes, talvez se nota máis a aparición dunha nova narrativa que trata de explicar eses cambios”. “O libro vai permanecer porque é unha tecnoloxía extraordinaria: duradeira, sólida, fácil de usar... O que pasa é que xorden outros medios que che permiten facer cousas que no papel non podes. É un pouco o que pasa coa música: que os sintetizadores che permitan facer o son dun violín non fixo que os violíns desaparecesen”.

Este texto é un fragmento, apenas modificado, dunha novela que levo dous anos escribindo, provisionalmente titulada 'Placeres plurales'. Unha das súas características é a presenza de diálogos longos e múltiples nos que, con frecuencia, existe unha certa ambigüidade sobre os interlocutores que participan na conversa. Moitas veces as personaxes poden ser recoñecidas grazas a certas expresións idiosincráticas. O efecto de vaga confusión que producen algúns dos diálogos deste texto é, polo tanto, conscientemente provocado.

Charivari

A douscentos metros do noso bar, as rúas desembocan nunha praza onde os adolescentes do barrio adoitan reunirse. Diríxense aló en grupos de tres ou catro, carregados con botellas de dous litros de Pepsi nas que engadiron algún licor –ron, xenebra, whisky– de dubidosa procedencia, sempre demasiado lixeiros de roupa –as rapazas tiritando, coa cabeza afundida entre os ombros, dándose palmetas nos brazos–, en seguida borrachos coma cubas, bailando arredor de radiocassetes ou berrando cancións, vomitando nas esquinas porque os portais están pechados a cal e canto.

–¿A ti gústache o rap?
 –Non particularmente. Sen embargo, penso que é a mais interesante manifestación da cultura da rúa.
 –Parvadas. É un produto comercial coma calquera outro. A cultura da rúa non existe. Non hai máis que unha serie de interpretacións da cultura comercial. Unhas mellores, e outras...
 –Por certo, ¿onde mercaches eses jeans?
 –En internet. Un sitio chamado jeansdeluxe. Pero son falsos, anyway.
 –O rap, o hip–hop, están creando un novo gusto polos ritmos verbais. Conseguíu que os adolescentes volvan ler poesía rimada.
 –¿Tupac?
 –Un gran tipo, segundo teño entendido.
 –¿Notorious B.I.G?
 –Os novos herois mortos. E aquí sen enterrarnos.
 –Madrid é un heroe morto.
 –Madrid é unha puta tumba, sobre a que bailabamos como posesos: agora estamos cansos de abanear o cú.
 –É que somos vellos... Mira os novos...

Estamos sentados nun escalón non demasiado cotroso, envoltos nos luxosos abrigos, sen que ningún se aproximase a nós nin para pedirnos un cigarro. Bebemos dunha botella de gin–tónico que antes preparamos no bar pra tentar, sen resultado, de mesturarnos co xentío da praza. Imaxino que nos miran como a dous vellos borrachos, e nada repugna máis a un rapaz borracho que un vello borracho.

–¿Non te sintes como se estiveses ollando una manada de babuíños?
 –Pois hai un par que son moi monos...
 –¡E a música que escoitan!
 –Pois xa ves: a puta Charivari. ¿Que crees que deberían escoitar?
 –A verdade é que me importa unha figa. ¿Que faríamos nós coa súa idade?

–Follar como coellos.
 –Iso xa o facemos.
 –Ti, que tés sorte...
 –Ti queixaraste.
 –O finés ten razón: os oitenta foron o canto do ciño de Europa, non só de España. Tiñámolo moi claro. Despois diso non houbo máis que mercadeo político e moi mal gusto.
 –Eurotrash.
 –Cando se alimenta a plebe con pan e circo, acababan por adorar os pallasos.
 –E por elixir un para que os governe.
 –Só os ricos están a salvo.
 –Como foi sempre...
 –E, de entre eles, só uns poucos.
 –Cada vez menos...
 –Até que non quede ningún...
 Quico chega tarde, como fai sempre.
 –¿Cres que a Charivari lle interesará o rap?
 –¿Pero non é cubana?
 –Viviu en Miami –intervén Quico.
 –Estou certo de que a sorprenderías moitísimo máis se lle falases de Mozart.
 –Poñereille 'A Fruta Máxica'.
 –Papaxeno no timbre do teléfono móbil.
 –Don Giovanni sería moito máis apropiado.
 –In Ispagna son giá mille e tre... –Reverencia.
 –Un auténtico congreso de donjuanes.
 –Se me axudades, todos nos beneficiaremos.
 Móstranos varios recortes dunha revista que leva no peto do abrigo nos que unha actriz madura se deixa acompañar por un home moito máis novo.
 –Non tedes nin idea do ben que se pagan estas cousas.
 –Ou sexa que eso é o que pretendes, convertirme nun gigoló de revistas do corazón...
 –¿E por que non? ¿Non é un modo marabilloso de vivir? Podes darlle de hostias ós fotógrafos.
 –Espero que non vaia por min.
 –Ti serías o meu fotógrafo de cabeceira. Cámaras ocultas e todo iso...
 –Podes dicir obscenidades na televisión.
 –Sigo a pensar en Osvaldo. Ese tipo pode ser perigoso.
 –¿Pertence á mafia colombiana?
 –Non é colombiano. Creo que é arxentino.
 –De Miami.
 –Teño escoitado que, en realidade, procede de Porto Rico.
 –É un cocainómano. Quizáis un pouco máis que todos vós, pero non é unha persona violenta. A súa única relación cos Gómez é compralles de cando en vez...
 –¡Podes cobrar por ir a festas...!

—¿Quen son os Gómez?
—Os que lle venden o que lle vende ó que te vende a ti.

*

“Todo comezou no Castellana Hilton, onde ela estaba aloxada nunha inmensa suite do derradeiro piso...”

“...”
“¿Non che parecen encantadoras as hermanas Hilton...?”

“...”
Paul e mais eu esperamos a ver saír a Osvaldo, e entón chamamos ó mánager de Charivari por teléfono. Agardei dez minutos antes de entrar no hotel, dicindo que me encontraba alí para falar da gravación do vídeo, de parte de Paul Melchor. “...”

“Todos os hoteis parécenme iguais, todos os que se aloxan neles perécenme sempre os mesmos: xente de hotel. Por iso sempre me gustaron; encántame ir tomar café polas mañás cando saio do apartamento de calquera das miñas amigas. Elas van traballar ou a clase, e entón é marabilloso sentirse só e poder ir almorzar á cafetería dun hotel de luxo, facerme pasar por un hóspede calquera, simular ser algún cliente habitual. Ás veces subo ós pisos superiores e busco unha porta que aínda teña o cartel de non molestén, para dar o número desa habitación ó camareiro. Dígolle, cunha chiscadela, que a miña dona quedou na cama. Sempre hai hóspedes que dormen ata tarde, ata despois da hora límite do almuerzo, e, á fin e ó cabo, está incluído no prezo do cuarto...”

“...”

das cámaras de televisión, con eses acaneos de cadeira, sacodidas de peito e chasquidos de melena; esas cancións nas que só se fala de follar. ¿Nunca a escoitaches...? ¿Sabes que non se deita con Osvaldo? ¿Cantos anos terá Osvaldo...? ¿Cincuenta? Ela é pouco máis que unha adolescente. Non tivo máis que un par de noivos e algúns rollos dunha noite. Decidiu dedicarse a gañar cartos, e esquecer o millón de tíos que a perseguían, e entón acercouse a Osvaldo en Miami, para que a levara ó Delano e a presentara na sociedade musical, e ela que supostamente cantara, en festivais venezolanos ou salvadoreños, rumbas e rocanroles. Outra pequena princesiña dos cabaretes con ínfulas de estrela... En fin, o caso é que parece máis encaprichada comigo que calquera dos meus ligues recentes, unha especie de arrebatado romántico deulle á pobre e non quixo que ninguén soubese de min, non quere que nos poidan sacar unha foto xuntos porque me quere para ela soa, terme agachado nalgunha suite ata que poidamos irn a unha illa do Caribe ou do sur do Pacífico e vivir nunha casa con moitos criados, e que eu a espere durante seis meses cada vez que ten xira internacional...”

“...”

“Chegamos ó hotel onde ela reservara unha suite dende o taxi. Puxérase unha perruca, un gorro e unhas enormes gafas de sol para evitar ser recoñecida. Eu baixeime un pouco antes porque non quería que nos visen entrar xuntos...”

“...”

De contado deime conta de que a cousa non ía só de sexo. Teño visto cousas extravagantes, pero nada como aquilo. En primeiro lugar, pediu unha cea suntuosa: caviar, ostras, langosta e Cristal de Louis

“E non só almorzar: nos grandes hoteis é fácil comer gratis a calquera hora. Adoitan acoller recepcións, celebracións e congresos nos que un pode mesturarse cos invitados e pasar perfectamente inadvertido. Xa sabes, saídas a xente como se os coñeces de toda a vida; ninguén se estrañará de que non lombres o seu nome, porque eles tampouco lembran o teu...”

“...”

“Levabas razón, por certo, no de que resulta moi difícil quedar a soas con alguén como Charivari. É como unha empresa aberta as 24 horas. Sempre hai xente ó seu derredor. Xa mais falan de negocios sen que estean presentes os seus mánagers e secretarios e, ás veces, fanse acompañar tamén por gardalombos. Teñen fans, xa sabes; atraen a multitude de psicópatas e dementes...”

“...”

“O caso é que Charivari lembraba o noso encontro previo e interesáballe librarse dos demais, e o único modo que se lle ocorreu foi desprazarnos a outro hotel co pretexto de examinar posibles decorados para filmar o vídeo. Un hotel antigo e con máis soleira, no que, até entón, nunca me atrevera a entrar. Díxolle ó seu mánager que tiña unha cita neste hotel e dirixímonos a un terceiro, onde alugou una suite e pidímonos a cea...”

“...”

“Charivari é moito máis tímida do que aparenta de cara ó público, cando está no escenario ou diante

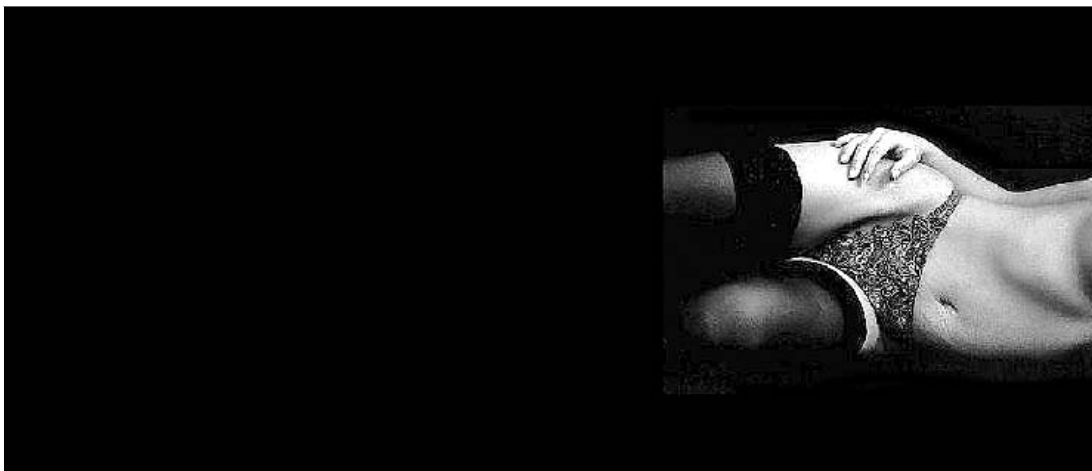
Roederer, que é o que beben os rapeiros de Miami. Co pretexto de ensaiar para o vídeo, trouxera unha maleta chea de vestidos e pasou un bo rato probándolos todos para elixir un, vestíndose e espíndose unha e outra volta diante de min, ofrecéndome un incitante teatro de lencería branca sobre o seu escario de pel morena. Até alí, os caprichos dunha nena rica e mimada. Pero despois comezou a sacar cousas raras da maleta. Herbas secas gardadas en papel celofán. Estraños amuletos e papeis, como antigos, escritos con símbolos incomprensíbeis. Prendeuille lume ás herbas e afumoume con elas entoando un cántico monótono e absurdo. Creme que me custou moito traballo reprimir o riso. Eu leera acerca desas cousas, maxia e supersticións, vudú, santería e cousas semellantes, pero crer en todo iso paréceme ridículo. Despois da sorpresa e a reprimida hilariedade, empecei a sentirme un pouco incómodo, a temer que se lle ocorriese degolar un polo e orballarme co seu sangue ou cravarme alfileres nos testículos. Coa miña expresión máis seria, preguntéille qué estaba a facer, se era bruxa ou algo así, se se trataba dun rollo do seu país ou o aprendera na Universidade de Miami, onde teño entendido que poden estudiarse este tipo de cousas. Quizáis sexa unha crenza inofensiva, pero non podo evitar que se me poña a carne de pito, porque temo que a xente que as toma en serio non estea completamente nos seus cabales...”

“...”

“Claro que, algunha vez, recurrirán aos trucos de adivinación, e xoguei a botarlles as cartas a outras mulleres, e faleille de compatibilidades astrolóxicas para levarlas á cama, claro que si; pero para ela semellaba demasiado importante... E o mellor de todo, non me vas a creer, é que non se trata dun rolo afrocaribeño como eu me temía, segundo me explicou, senón dunha especie de nova relixión chamada Wicca; unha relixión de orixe pagana e panteísta, algo que ten que ver coa volta á natureza e cos druídas (¿caería na marmita de pequena?, je, je...) É que, asómbbrate, en realidade ela é canadense, como Celine Dion, como David Cronenberg, como Terrance e Philip. Francocanadense. De Montreal. Do norte da vida en lugar do sur da vida. E o seu rollo latino inventouno en Miami coa complicidade de Osvaldo... Pero iso non é o máis alucinante: o máis alucinante é que cando folla síntese poseída por un tal Candanchú ou algo así, unha especie de espírito do aire, e toda aquela parafernalia ía dirixida a el, que semella unha especie de éxtase porque a fai ter orgasmos verdadeiramente increíbles. Adoita invocalo tamén antes de masturbarse. Ou sexa, que se cree unha feitzeira canadense disfrazada de cantante latina capaz de encarnar un súcubo con propiedades afrodisíacas. O que vin vale millóns, podo facerme rico contándoo na prensa...”

“...”
 “É curioso porque, aparte disto, a súa conducta no é a dunha tola; xa sabes, como todos eses actores de Hollywood que de repente se converten ao Hare Krishna ou a unha secta que predica a orixe extraterrestre de Xesucristo, ou cre nos poderes ocultos da mente e, sen embargo, continúan realizando o

–Acédeas, rápido. Tés que ver isto.
 –¿Que demo poñen a esta hora na televisión?
 Non atopo o mando por ningún lado, acércome para poñela en marcha manualmente.
 –¿En que canle? Só vexo unha imaxe borrosa dun tío... ¡Foder! ¡Se é Quico!
 –Aínda non saben quen é.
 –...A famosa cantante mexicana...
 –¿Pilláronos? ¿Onde?
 –Mallorca. ¡Tío, están tolos!
 –...En dúas ocasións xunto ó seu aposto e misterioso acompañante...
 –¿Aposto?!
 –Quico conseguíu os seus minutos de fama. ¿Seguro que é ela a que sae agora?
 –...Tentando pasar inadvertidos...
 –Igual cansaron de agacharse e chamaron a prensa. Osvaldo vaise poñer como unha furia.
 –Non vexo por qué. Quico di que o de Osvaldo é unha montaxe.
 –Precisamente. Haberá pasta detrás.
 –¿E quen nos asegura que agora non hai pasta detrás?
 –...
 –Escoita: vente ó bar. Podemos seguir todo o rolo por televisión.
 –¿Qué rolo?
 –¿Pero é certo que ti non ves a tele?
 –Case nunca.
 –Nin puto caso –quéixase Quico–, no me fixeron nin puto caso dende o momento en que chegou Osvaldo e comezou a falar cos xornalistas que estaban na porta do hotel agardando que saíramos.
 –¿Non saíches con ela?
 –Non o permitiron. Osvaldo chegou con dous ma-

seu traballo con absoluta profesionalidade”
 “...”
 “O caso é que despois da cea e o breve ritual (espero que non de fertilidade), o sexo, con Candanchú ou sen el, foi estupendo. Pola mañá pediume que saíse antes que ela e chamase un taxi dende un bar da beirarrúa de enfronte. Para dirixirnos a un novo hotel...”

*

–Ben, ¿e onde está hoxe Quico?
 –Supoño que aínda con Charivari, en calqueira hotel. Escoitei a febre de fama nas súas verbas. Quizais marchasen da cidade, porque parece que ela levaba enriba unha morea de billetes nunha caixa de zapatos. Onte chamoume por teléfono e contoume o que che acabo de dicir. Despois chamoume Paul: parece que Osvaldo está realmente cabreado co asunto.
 –Si, estivo onte no bar e case acaban mal. Histérico. Non cría que ningún de nós tivera novas do seu paradeiro.

*

–¿Estás vendo a tele?
 –Non, ¿por que?
 –¿Non a tés acesa?
 –Xa che dixen que non.

tóns e un deles quedou conmigo mentres eles ían atender a prensa, levoume a outro cuarto e non me deixou saír até que todos eles marcharon.
 –Ela dixo na televisión que estaba descansando soa uns días e que non tiña ningún acompañante, que se trataba de alguén que coñecera na cafetería do hotel.
 –Agora non sei qué facer; se chamar a prensa pola miña conta, ou agardar a ver se ela se pon en contacto conmigo.
 –En calquera caso –di Paul– fodíchesme un traballo de moitos cartos.
 –Síntoo, tío.
 –¡Bah! Non ten importancia. O máis probábel é que, de todos modos, non me elixisen. Irán filmar a Miami, onde contan con moitos máis medios.
 –¿Cres que Osvaldo a levará a Miami?
 –Se é certo o que dis, e ten medo que ela intente verte, seguro.
 –Pode que non pague a pena ser famoso...
 –E tamén pode que ninguén se crea a túa historia, que te tomen por un chiflado ou un mentireiro.
 –Iso non ten por qué ser malo.

–Escoitade: acabo de coñecer unha rapaza idéntica a Christina Ricci.
 –¡Encántame Christina Ricci!